

jedná vládní nařízení ze dne 10. května 1928 č. 72 Sb. z. a n. Z obsahu tohoto nařízení jest patrné, že se vyžaduje ke zkoušce podkovářské i znalost zacházení s koněm vůbec (§ 8). Tuto znalost jest tedy předpokládati u kováře při kování koně. Jestliže otec žalobcův viděl, že kůň žalovaného jest nepokojný, jestliže si k práci zavolal své dva syny, jestliže určil, aby žalobce držel koně místo syna žalovaného, i když je podle rozsudku prvního soudu všeobecným zvykem, že nohy koně drží ten, kdo koně přivedl, nemá tvrzená nezpůsobilost syna žalovaného držeti koně významu pro posouzení zavinění žalovaného a není v příčinné souvislosti s úrazem žalobcovým, když kovář se přímo této součinnosti vzdal a konal práci sám se svými syny. Tím vyřadil nezl. syna žalovaného z práce při kování koně a nepřichází nezdatnost tohoto při ručení za úraz žalobcův v úvahu. Podle zjištění byl kůň žalovaného krotký, neublížil nikomu ani při kování, neměl zlých vlastností ani u žalovaného, který ho má 4 léta, ani u dřívějšího vlastníka. Neměl proto žalovaný příčiny, aby tu zachovával nějakou zvláštní opatrnost. Že měl kůň oteklou nohu, která měla býti naposled okována, měl poznati kovář jako odborník a ani tu nestíhá žalovaného zavinění. Nárok žalobcův na náhradu škody není odůvodněn.

Čís. 15254.

K výkladu zákona proti nekalé soutěži.

Žádost vydavatele časopisu, by prodejna mu sdělila počet prodaných výtisků časopisů jiného nakladatele, nepřiči se o sobě dobrým mravům soutěže.

(Rozh. ze dne 3. června 1936, Rv I 1080/36.)

Žalovaná rozeslala na některé prodejce časopisů letáky koncem roku 1934, v nichž uvádí, že prodejna odebírá určitý počet výtisků jejích časopisů, že je to počet velmi malý, uváží-li se, že se jedná o nepolitické časopisy, a aby proto sdělila důvod a navrhla vhodnou reklamu. Dále se v letácích žádá, že by byla žalovaná povděčna, kdyby prodejna sdělila, kolik prodává výtisků dvou časopisů, vydávaných žalobkyní. Žalobkyně tvrdí, že žalovaná v důvěrném tomto dotazu chtěla vykonati vliv na prodejny, by se snažily docílití stejného neb většího prodeje jejích časopisů jako konkurujících časopisů žalobkyně a opatřiti si přehled o odbytu časopisů a prosadit prodej. Jednání takové je v rozporu s dobrými mravy soutěže a jde o nepřipustnou výzvědu. Žalovaná, ač vyzvána, aby upustila od jednání toho, odmítla tak učiniti. Navrhuje proto žalobkyně, by uznáno bylo právem, že žalovaná je povinna zdržení se rozesílání dotazníků prodejnám, které prodávají časopisy, vydávané žalobkyní s výzvou, aby jí sdělily počet prodaných výtisků časopisů vydávaných žalobkyní. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Podle § 1 zák. proti nekalé soutěži,

jehož se žalobkyně dovolává, je předpokladem žalobního nároku jednání v hospodářském styku, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a které je způsobilé poškodit soutěžitele. Jde tu o dvě samostatné náležitosti, jež musí býti obě splněny, takže nelze pro určité jednání dovolávat rozpor s dobrými mravy soutěže jen z toho, že jednání to může poškodit soutěžitele. Jest tedy předem řešiti otázku, je-li jednání, jež se žalované klade za vinu, v rozporu s dobrými mravy soutěže, anebo není pochybností o tom, že došlo k němu v hospodářském styku. V tomto případě nejsou tyto předpoklady dány. Odvolací soud, posuzuje jednání žalované jak dle zásad a požadavků obecné morálky a dobrých mravů vůbec, jak je má na mysli § 879 obč. zák., tak i dle zásad práva soutěžitelského, neshledal, že by se shora uvedený dotaz propočtu odběratelů přičil dobrým mravům soutěže. Žalobkyně snaží se dovodit, že jednání je v rozporu s dobrými mravy soutěže, ježto jde o nepřípustnou výzvědu obchodního tajemství a porušování obchodních tajemství. S tímto odůvodněním nelze souhlasit. Pokud se týče tvrzené »výzvědy obchodního tajemství« mohlo by jíti toliko a vyzvídání ve vztahu k dotyčné prodejně, pokud pak se týče »porušení obchodního tajemství«, tu ovšem dotaz sám nelze ještě takovým porušením obchodního tajemství nazvat, neboť když žalovaná se dotazovala, jest zřejmo, že jí ono »tajemství« nebylo známo a nemůže tedy jíti o jeho porušení. Není však dán ani druhý předpoklad, totiž že jde o jednání, které jest způsobilé poškodit soutěžitele. Žalobkyně tvrdí, že žalovaná chtěla tím vykonati jistý vliv na prodejny, aby se snažily docílití stejného nebo většího prodeje časopisů jejich jako časopisů vydávaných žalobkyní, po případě opatřiti si přehled o odbytu časopisů žalobkyně a dle toho prosadití odběr svých časopisů, samozřejmě na úkor časopisů žalobkyně. Ani s tímto odůvodněním nelze souhlasit. Není tu oné samozřejmosti na úkor časopisů žalobkyně, vždyť i tu u odběratele bude vždy rozhodovati dobrý obsah časopisu, jeho zajímavost, provedení ve stránce umělecké, pohotovost ve sdělování významných událostí slovem i obrazem. U odběratele nelze »prosadití« odběr časopisu na úkor časopisu druhého jinak než soutěží v obsahu i provedení časopisu. Odvolací soud, uváživ veškeré skutkové okolnosti, dospěl k závěru, že předmětné jednání není v rozporu s dobrými mravy soutěže, ani není způsobilé poškodit žalobkyni.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

I když se přihlíží k inkriminované větě v souvislosti s celým obsahem letáku, nelze uznati s dovolatelkou, že by onen dotaz byl v rozporu s dobrými mravy soutěže; bylo-li jeho účelem dosáhnouti zvýšení odbytu vlastních časopisů, není tato snaha v soutěži za všech okolností závadná, zvláště když se ono zvýšení nemusí státi jenom na úkor soutěžitelův. Že by zde takové ohrožení zájmů žalobkyniných nastalo, prá-

vem odvolací soud neuznává za tak samozřejmé, za jaké to považuje a doličuje žalobkyně, i když lze připustiti, že zvýšení možno docíliti také činností prodejen a že nezávisí výlučně jenom na obsahu nabízených časopisů. Že by bylo bývalo zamýšleno vykonati na prodejny určitý nátlak, aby odbyl konkurenčních časopisů přiměřeně snížila, anebo že tomu tak bylo rozuměno, nedá se z obsahu letáku beze všeho dovoditi. Ani druhá náležitost skutkové podstaty § 1 zákona proti nekalé soutěži není zde dána, protože není tak zcela zřejmé, že inkriminované jednání v souzeném případě bylo způsobilé poškoditi žalobkyni.

Čís. 15255.

Správce konkursní podstaty není oprávněn k rekursu proti usnesení, kterým byl konkurs prohlášen nebo kterým byl návrh na vyhlášení konkursu zamítnut.

(Rozh. ze dne 3. června 1936, R II 210/36.)

Rekursní soud změnil k stížnosti dlužníka usnesení prvního soudu tak, že zamítl návrh na uvalení konkursu.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs správce konkursní podstaty do tohoto usnesení.

Důvody:

Podle § 75 konk. ř. č. 64/31 Sb. z. a n., jenž se shoduje s ustanovením § 72 konk. ř. č. 337/14 ř. z., mohou ovšem usnesení, kterým byl konkurs prohlášen nebo kterým byl návrh na vyhlášení konkursu zamítnut, odporovati rekuresem všichni, jichž práva byla tím dotčena. Podle pamětního spisu k § 72 konk. ř. č. 337/14 ř. z. nejde však právo to tak daleko, aby mohly rekurovati všechny osoby, které mají na vyhlášení konkursu jakýkoliv hospodářský zájem, a proto pamětní spis výslovně vylučuje správce konkursní podstaty z oprávnění napadati vyhlášení konkursu nebo vyšší stolicí vyslovené zamítnutí návrhu na vyhlášení konkursu.

Čís. 15256.

K § 1336 obč. zák.

Smluvní pokutu lze smluviti i pro případ nezaviněného nesplnění smlouvy.

Nárok na zmírnění smluvní pokuty netřeba uplatniti výslovně; stačí, že z přednesu strany vyplývá, že vznáší námitku nepřiměřenosti smluvní pokuty.

(Rozh. ze dne 4. června 1936, Rv I 857/34.)